

VNIVERSITAT
E VALÈNCIA [Ò Æ]

Facultat de **M**agisteri

PROGRAMA ERASMUS A LIMERICK (IRLANDA)

Rita Ronda Bolta

4t A Grau Mestre/a en Educació Primària

M'assec per a escriure aquest informe i no soc capaç d'assimilar que ja fa un any que hi era a Irlanda començant una de les millors experiències de la meua vida. Pense que qualsevol estudiant d'intercanvi acabarà enunciant aquestes paraules en algun moment de la seua vida. No obstant, fa més d'un any començava tot el procés per tal d'aconseguir allò que tantes vegades m'havia plantejat abans d'arribar a aquell segon curs. El curs que va detonar aquesta història amb les reunions informatives que tantes vegades ens salvarien la vida (encara que no tant com els nostres coordinadors o oficines internacionals).

Doncs sí, primerament tot va iniciar amb les conferències, que com a estudiant curiosa i patidora, atenia religiosament i prenia les meues notes que de tant em van servir més endavant: des de les presentacions de les destinacions fins als documents i procediments a seguir en cada moment. En aquesta primera presa de contacte aprens com d'important és moure't en la pàgina web d'alumnat *Outgoing de Magisteri* (<https://www.uv.es/uvweb/magisterio/ca/mobilitat-intercanvi/estudiants-uv-outgoing/erasmus-estudis/outgoing/informacio-general-1285848222445.html>).

Unes setmanes després ja em trobava triant la meua destinació, millor dit, les destinacions. Normalment et fas una mena de rànquing perquè es tracta d'una elecció per ordre i potser no tingues sort, llavors el millor que pots fer és tindre preparat un pla B, C... ahí ja decideixes segons la posició que tens, la popularitat, el nombre de places disponibles de la universitat desitjada...

En el meu cas, vaig partir de les destinacions que oferien una estada de curs complet i que demanaren els nivells d'idiomes que jo tenia. Vaig tenir en ment l'objectiu d'aprendre o millorar les llengües que més m'interessaven: alemany i anglés. Aleshores vaig investigar les universitats que quadraven amb el meu nivell i condicions. Després de moltes cavil·lacions, recerques i conversacions, vaig optar per Friburg en Alemanya, però a pocs dies de la subhasta vaig descobrir que tindria les classes en alemany i em vaig preocupar una mica; no obstant, amb el dubte, vaig seguir cap a endavant. En aquell moment em plantejava Irlanda, però pensava que era sols quadrimestral perquè en alguns llocs hi deia que era anual i en altres llistes deia que era quadrimestral. Havia vist informació de la Universitat de Limerick però m'havia llevat l'esperança per si no fora el cas i l'havia deixat de reserva... I com vaig acabar allà?

El dia que triàvem estava tothom molt nerviós preguntant, i jo deia que anava a Alemanya amb dubte, però quan em va tocar vaig preguntar si Limerick, l'única destinació d'Irlanda, era anual, i com em van dir que sí, jo vaig dir que m'anotaren allí. "Quina boja estàs feta!" em deien, però jo em vaig sentir prou segura de mi mateixa. Tenia prou clar que era una bona idea per aprendre anglés i per viure les aventures del tipus que m'il·lusionen a mi: gaudir la naturalesa i una vida activa.

Arribats a aquest punt, he de reconèixer que allò que més em preocupava era com el clima atlàntic i la dieta irlandesa afectarien la meua salut física i mental. Especialment quan em trobava a gent que hi havia estat allí i em deien que em preparara per no veure el sol i per menjar creïlles.

Jo llegia i llegia estadístiques de temperatures, precipitacions, costos de vida mitjanes del país... (hi existeix una gran varietat de comparadors que es troben fàcilment buscant a Google i que ajuden molt a fer-se una idea perquè pots comparar amb el teu país, i inclús entre ciutats). Com que parle de les despeses i aquest tipus de preocupacions, recorde com d'agraïda estic als meus pares per donar-me suport en tot moment, sense ells no podria haver-me finançat ni un mes a Irlanda! I és que es tracta d'un país molt car on hi ha una crisi d'allotjament prou seriosa que afecta especialment a les ciutats universitàries com Limerick, Galway, Cork o Dublín. Jo no entenc com ens acullen tan gustosament si venim de fora i ocupem tantes places a les seues residències... Hi havia estudiants que recorrien varies

hores de camí per assistir a classe cada dia per la falta de cases i habitacions, i això que hi havia 8 residències oficials de la universitat.

El procés de trobar allotjament no em va resultar difícil una vegada vaig veure que l'única opció viable i fiable era anar a una de les residències de la *University of Limerick* (UL) i perquè els meus pares van dir que no em preocupara pels desorbitats preus. Les vaig comparar totes a la seua pàgina web, que està molt bé perquè s'hi troben englobades i les gestions es fan des del mateix enllaç: <https://campuslife.ul.ie/>.

La veritat és que vaig tindre molta sort perquè em van donar una de les meues primeres opcions: una habitació amb bany propi en un apartament de 4 persones a una residència localitzada dins del campus (*Thomond Village*). Em va resultar curiós que allí totes les residències oferien solament habitacions individuals en una espècie de pis d'estudiants com els coneixem aquí, ja que tothom compartia cuina i menjador amb els tres, cinc o set companys i companyes. Aquest és el sistema que tenen les residències de la UL, on es formen les famílies d'estudiants procedents de tot el món. I dic açò perquè s'encarregaven de barrejar a alumnat amb similituds com la procedència, el curs o idees respecte al consum d'alcohol, amb la fi de garantir la millor convivència possible. No obstant, s'ha de reconèixer que no sempre ix bé, com en el cas del meu company de pis enfrontat amb les meues altres dos companyes. Érem un xic d'Àrab Saudita, una de França i dues d'Espanya. La veritat és que jo vaig aprendre molt de tots ells i em divertia fornejar mentre qualsevol d'ells em visitava a la cuina quan oloraven els meus pastissos i em demanaven tastar-los sabent que em faria il·lusió saber la seua opinió. Però clar, com entre ells es trobaven enfrontats, o apareixia ell o apareixien les xiques. Per la meua part vaig intentar mediar i resoldre el conflicte, que malauradament, no va ser possible, i com que jo no tenia cap problema, vaig decidir seguir fent la meua vida i visitar altres amics que sí tenien una convivència abellidora i m'acollien com una més de la casa, com per exemple el grup d'alemanys, francesos i danesos que hi van estar el primer quadrimestre, eren tota una família!

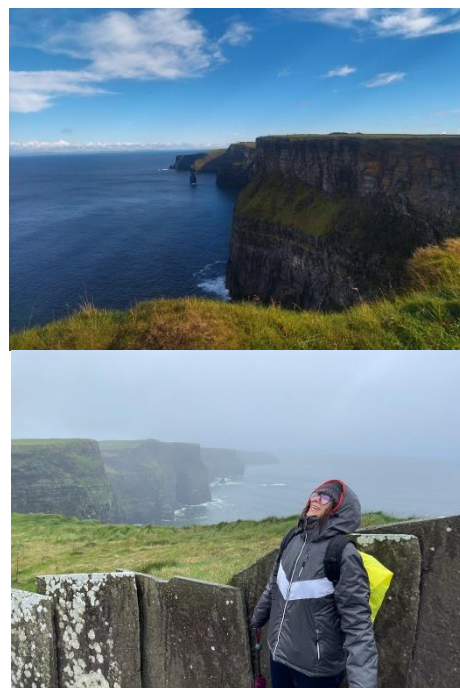
Imatge 1: El meu carrer a Thomond Village

Aquest tipus d'amistats van ajudar a assimilar Limerick com la meua casa durant aquell temps, ja que quan els estudiants arribem, no coneixem a ningú i no és una ciutat massa extraordinària. És graciós pensar la quantitat de gent que ens trobem en la mateixa situació durant eixos dies i com ens anem ajuntant entre tots i totes. Cal fer una menció important al gran treball que fa l'oficina internacional de la UL per acollir-nos i ajudar-nos. Abans de començar el curs, organitzen una setmana d'orientació per a tot l'alumnat *Incoming* per tal d'explicar tot allò que necessitem saber i per empenyar-nos a relacionar-nos i conèixer el campus. Inclús durant el quadrimestre segueixen publicant articles interessants a la seua web i xarxes socials (<https://www.ul.ie/global/incoming-students>, <https://www.instagram.com/ulglobal/>), organitzant esdeveniments i atenent-nos en la seua oficina amb els braços ben oberts.

La veritat és que vaig arribar prou preocupada perquè em vaig perdre els primers dies de benvinguda per qüestió de vols, però ara reconec que no hauria de ser tan dramàtica perquè el mateix dia que vaig arribar ja estava coneixent gent i fent amigues en el café de benvinguda per a Erasmus, la vergonya es queda a casa. Una xica francesa, l'Enola, es va oferir molt amablement a ensenyar-me el que havien vist en el *tour* de la universitat i es va convertir en la meua primera amiga i la meua fidel

companya d'aventures. Junes vam anar a totes les excursions que organitzava l'associació d'estudiants de la universitat (UL Student Life <https://www.ulstudentlife.ie/>) a llocs icònics i imprescindibles de visitar per la zona, a més d'altres que improvisàvem nosaltres mateixes per tota la illa.

A continuació, adjunte algunes fotos dels llocs on vam anar, com els **Cliffs of Moher** (<https://www.cliffsofmoher.ie/>), que són els penya-segats més famosos d'Irlanda, escenari de diverses pel·lícules, i simplement: són molt impressionants i portentosos; el **Ring of Kerry**, que és una ruta circular (per això el seu nom) que recorre uns 170km pel sud-oest de l'illa pels quals van apareixent uns paisatges ben irlandesos; la ciutat de **Cork**, la segona ciutat de la República d'Irlanda, on vaig tornar alguna ocasió més perquè es troba relativament prop i connectada amb Limerick (tren) per veure l'icònic **Blarney Castle** amb la seua famosa pedra que has de besar des de l'altura d'acord amb la tradició irlandesa (ací s'explica la llegenda: <https://blarneycastle.ie/blarney-stone/>); **The Burren**, una regió protegida i natural de paisatge càrstic de roca erosionada on s'hi troba **Poulnabrone dolmen**. També hi vaig repetir per anar de cap de setmana i fer unes rutes passades per aigua (ubicació a <https://maps.app.goo.gl/QV5mVVDMka6fDPz4A>).

Imatges 2 i 3: Cliffs of Moher. Imatge 4: Ring of Kerry. Imatge 5: Ring of Kerry (Gap of Dunloe). Imatge 6: Blarney Castle.

Cap al Nadal decidírem visitar **Galway** per veure el seu tradicional mercat nadalenc. Quin ambient més dolç i bonic! He de reconèixer que la ciutat de Galway es va convertir en la meua ciutat favorita des del primer dia que hi vaig anar, per la seua costa i el seu ambient als carrers

plens de música i pubs irlandesos. Allí vam anar també per partir cap a les **Aran Islands**, tres

Imatges 7 i 8: mercat i costa de Galway

Imatge 9: Aran Islands

illetes situades a l'oest de l'illa i que van convertir un cap de setmana normal en el millor de l'any gràcies al paisatge tan natural que tenen ple de verdor, vaques i murs tradicionals que delimiten el territori. Vam marxar amb el ferri cinc amics que ens havíem conegut el primer quadrimestre i no podíem ja veure'ns massa a sovint perquè alguns havien tornat ja a casa. Vam recórrer cada racó de l'illa gaudint els seus penya-segats i del Sol, perquè no va ploure ni una gota! (Normalment a Irlanda plovia tots els dies, tot i que també ix el Sol tots els dies...

És cert allò que diuen sobre el seu clima: "Irlanda té les quatre estacions de l'any cada dia!".

Imatge 10: The Burren

Tornant a la vida més universitària, em preocupava "perdre" l'any, acadèmicament parlant, però ara que comence el nou curs me n'adone que he après molt i sí estic aplicant el coneixement que he adquirit amb el sistema universitari irlandès que sol valorar més el treball escrit individual que la nostra universitat valenciana. Ha sigut una experiència acadèmica diferent i que he gaudit aprenent més del que m'esperava i aspectes que tampoc esperava millorar. Per exemple, estava molt insegura respecte a l'idioma perquè pensava que no hi havia millora en el dia a dia, però quan vaig comparar el primer dia dels dos quadrimestres de classe em vaig adonar de totes les competències comunicatives que havia adquirit gràcies a la immersió completa: classes, menjar, esport, amistats i entorn en anglés foren la combinació responsable, tot i que algunes amistats de casa nostra no van faltar tampoc, però era qüestió de compaginar-ho tot i ara visitar-los per tot arreu.

Un últim parèntesi que m'agradaria fer, és la gran varietat d'aficions que et facilita tindre o provar econòmicament la UL mitjançant el seu catàleg de *Clubs and Societies*, on inclouen esports de tot tipus (des d'esports gaèlics fins a paracaigudisme) i societats que reunien persones amb interessos comuns (des d'astronomia, teatre... fins a orientacions sexual). És increïble el nombre de grups que existeixen! En aquest enllaç es poden veure els 70 grups que tenen actualment <https://ulwolves.ie/>. No m'esperava mai haver-me aficionat tant a l'escalada, a l'espeleologia, al caiac i al salt en trampolí com ho vaig fer allí "per provar", ni fer les tan volgudes amistats amb les meues mateixes orientacions religioses i socials procedents de tot el món i que espere veure de nou prompte.

En definitiva, ha sigut un any en el que m'he desenvolupat en tots els sentits i conforme passa el temps, me n'adone de més detalls. Tant de bo tothom tinguera aquesta oportunitat!

Imatge 11: Rocòdrom de la universitat, el més alt d'Irlanda